

עוזם עין אחת | עוזי צור

מסע אל בطن האדמה

מתן בנטוליה, "עימות#2" צילום: עוזי צור

שמעל למשה חלק ואחורי של ריק בהר מואר, מטלון המוגבש עת שורש של רוח והוחך בגדר אפיקות השמים. את הנוף יכול משפרות קירות רבועות והסודות אל-כלנסונים רפיים, מרכז גיאומטריגרי, שרורתי ואלים מעט בגדר וידתו האודונגנית של הציגו, המעצים באופן אוור או לא הפטיסטייה. בואו נזכיר שמי' שות כקגה מידה לאמור את מופשט החול והמים, הגה תאות והשפל לאמר לו מה שוניח והוניח.

אשדר לבוןן מוקברת לה, והעשור הרובד השער
עכזרת המכוחל של בוטוליה בהליך הבר השער
ונם, ככליעי הילקוטאות הוחמיים גנילים וחויים
בין קאנ' הגלים ומבער לשקיות והמיס קורייד.
"ב'יה" גוא' רוע' שווי גוש' על גודתו.
אללי ווּיְרַבְּרִי. וזה צור של התהוננות האמן
בעצם, מבורץ, שקו'ם גאנ' מיטישיבי. הוא צע'
על נבו, מזרפ' למברוןן, זו פה' מה' דיק'ר
הממלאת את הבר כלו. והוא לאט' מוכנסין
שהחרום ווּג' גוּג' הילעין ייזומ'. רושע מוניה
לאורו והוא מבונן גטמה אא אל שמיים כונח
שי. וזה צע' בחלהון, ובמכbst מסרובו' רואים איך
בנטוליה, בעבודת מכחול הנדרת, ממסס את
חומי הבניין הכהרים ואל קירויות המים והקר'
גראן. גוא' צע' בון' אלגנטים פיטול'יה הוקוין
במם, מוערטים סייריותים כמו' שמש' מלעם,
מראו' החולם של האמן, אלגנטים המכוחרים
את פסל' התבלת הגוזוין של קריישן, או את
הארשדיון התגניבוט'ן שנשארו' בתם' ברורה
הפלט, שאירוא' שופש' המכצעיות את
הנפש החולמת המתגיירת.
.

"עימות# 2" הוא אחד ממשיאיה המורכבים של התהילה. הוא בפמי פיס' וגשש שהוא צagnet מהתהילה מודרנבה ביופיה. נחרת קיט'קילין והובע ממעדרה עזקהן היציר, והוא מותתטל בערך בקר'זון. נים ולבה הנගלבט אללה באלה במגניה פעילה ססונגנייה, אש גופרית וקרחה, חם וקר ויכול מה שסבירות. וזה נעל על הפה הפסכלי, על פה המוי' פשט, בתרימות ששל שוקר' וגאנטס, והחווז ארכ' כברחותאי אמרו הגאנטסינו בימי תחת הפליטים.

ויש ציר של איש וכבל על שפת ים, שם יותר רענון לאיש וכבל בים. הם מוחאים לרען על גבם השמיים, וביניהם חווילת השמיים כבויים. וחושך בין מצחיהם נזם בהם ממעוריהם מחרבי הים, אך דודוה אין סופית של פסיפס חזותיהם והגלים שאנו נחים לרען. ב��

**הנתקן בוניטו לילה, שבת קריין, גלויה נגא, תל
אביב**

תונן בוטשטיילה התברך בכישרונו ציוו
טומפלא, והוא מלאך לתוך הצעדים והצער
רוות יצרית הרמאות השוכנים במס'ה
וח פומינס, בהקל מז'יזירום בטבון
ב' בת קל' "נורמה שהוא יוציא לפסעת אל בון
הארמוני, אל הים והת-יקרען, הפנימי, השוכן
בכובוק פטנטוניאת וקופטה של מעודה איזין לה
ספ'ן, מאורת באודם של לקליקים וחזרים, ואל
ודיעת יתקרען נטול הצעדים של חלופתו של
אותו ים תחת קרקען.

המסע, שעל פניו הוא אל בطن האדרמן, והוא מסע עמוק חלקו גנשנה והסועות שהתחווילו בה, מסע בעקבות אוור לקוושה ומורה והופך לאירוען הצעיר בכתם הכליל מוטס שבין החומרניות, האזרחות הצעירות לשל צזרו לרוח האנושיות, רוח הניגוד לכואורה בין ביטוליה היישולמי, ואילו אמן משפה שמר מנות, לבין רוחה והופשתה המפליגת בדורים. נקודות החיבור בין הגיגודים הללו מזקיה אישון בסופו של המסע הזה, והזק עזינו מסוף.

הציגים של בוטשטיילר מתרחשים באוווי הנבל שבעצם מושתף לפיטוטרי, ככלים את שניות חיוניות של מוקסם לה פיטוטרי, המופשט מש הפיגורטיבית היא עכבל המכחה ומוחדרה כבפערם, בתriel. אוווי הגבול הימשיק של ניגודיות מושתף לאשות של בוטשטיילר. רוחם האמן החומר צדורי ותובני גיאומטריים "מוחקם" ששת פוליפים מתוך מרכיבים גיאומטריים הצבועונית לבין מרכיבים גיאומטריים "מוחקם". מושפעים בהן בנקודות עגינה, אך כדי לשפט את ציריך מבט בראשו, המזען, כדי להוכיח מושפעים מפיטוטריים בפיטוטרי עגינה, אך כדי לשפט את ציריך מבט בראשו, המזען, כדי להוכיח חורי הורוועואיזות של עשייתם.

הקלוק התהווון של הגיורו "עימות=1" הוא צייר ווושט, ברוח ומושתת האחדומייאר של שנות ה-50-60 כשל מודיס לאיסס, המהדריך רבות בתרבות. רג' אגסי צבבם קרים כמו עמצעי אוליגוניטים, מגנעד גרייש על משאות ומצבי צבירה ווגוניות. תלוך וממשה והקרה החומר דרטש חם, של שמש או אודר פנימי, המיפוי בה יומם. ומועל, בעל פפי אגס וקדר קדשי קפאה, נפערת מעיטה שעדי מקלה נמס אל האור החם. במאי יזרוי של הסבון החשובות, שייכים לאל-אישיים: הגבר הלובש שפנגו אל הגזפה הוא בצלילית נטולת פנים, הגי, רבר בעדרים נבוכ בלביהם והם מוקפים בצליליות נטולות גוף וקייפה כפתחורה גלגולניות. האם וזה יזכרן אויש שכטוטיליה שותת בתכתר עילם פגמי מומצאי, רודס מהוות עם את עקו-מחשבה השבעית שבת התרחש? לניגנו